Diumenge de Pentecosta

Text de l'Evangeli (*Jn* 20,19-23): En arribar el capvespre d'aquell primer dia de la setmana, i estant tancades les portes d'on eren els deixebles per por dels jueus, es presenta Jesús i es posa enmig d'ells, i els diu: «La pau sigui amb vosaltres!». I dient això, els mostra les mans i el costat. Els deixebles es van alegrar, doncs, veient el Senyor. I els digué altra vegada: «La pau sigui amb vosaltres! Com el Pare m'envià, així us envio jo». I dit això, bufà i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant: aquells de qui perdoneu els pecats els seran perdonats, i aquells de qui els retingueu, els seran retinguts».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Rebeu l'Esperit Sant»

Mons. José Ángel SAIZ Meneses, Arquebisbe de Sevilla
(Sevilla, Espanya)

Avui, en el dia de Pentecosta es realitza el compliment de la promesa que Crist havia fet als Apòstols. La tarda del dia de Pasqua alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant» (Jn 20,22). La vinguda de l'Esperit Sant el dia de Pentecosta renova i porta a plenitud aquest do d'un mode solemne i amb manifestacions externes. Així culmina el misteri pasqual.

L'Esperit que Jesús comunica, crea en el deixeble una nova condició humana, i produeix unitat. Quan l'orgull de l'home el mena a desafiar Déu construint la torre de Babel, Déu confon llurs llengües i no es poden entendre. A Pentecosta succeeix el contrari: per gràcia de l'Esperit Sant, els Apòstols són entesos per persones de les més diverses procedències i llengües.

L'Esperit Sant és el Mestre interior que guia el deixeble envers la veritat, que el mou a obrar el bé, que el consola en el dolor, que el transforma interiorment, tot donant-li una força, una capacitat noves.

El primer dia de Pentecosta de l'era cristiana, els Apòstols eren reunits en companyonia de Maria, i eren en oració. El recolliment, l'actitud orant és imprescindible per a rebre l'Esperit. «De sobte, com si es girés una ventada impetuosa, se sentí del cel una remor que omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls van aparèixer unes llengües com de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cada un d'ells» (Ac 2,2-3).

Tots restaren plens de l'Esperit Sant, i es posaren a predicar valentament. Aquells homes atemorits

havien estat transformats en valents predicadors que no temien la presó, ni la tortura, ni el martiri. No és estrany; la força de l'Esperit era en ells.

L'Esperit Sant, Tercera Persona de la Santíssima Trinitat, és l'ànima de la meva ànima, la vida de la meva vida, l'ésser del meu ésser; és el meu santificador, l'hoste del meu interior més profund. Per tal d'arribar a la maduresa en la vida de fe cal que la relació amb Ell sigui cada cop més conscient, més personal. En aquesta celebració de Pentecosta hem d'obrir les portes del nostre interior de bat a bat.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «On és l'Església, allí hi ha l'Esperit de Déu; i on està l'Esperit de Déu, allí hi ha també l'Església i tota la gràcia» (Sant Ireneu de Lió)

- «El sagrament de la Penitència, sorgeix directament del misteri pasqual. El perdó no és fruit dels nostres esforços, sinó que és un regal, un do de l'Esperit Sant, que ens omple amb el bany de misericòrdia i de gràcia que flueix sense parar del cor obert de bat a bat del Crist crucificat i ressuscitat» (Francesc)

- «El Símbol dels Apòstols lliga la fe en el perdó dels pecats a la fe en l'Esperit Sant, però també a la fe en l'Església i en la comunió dels sants. Després de la Resurrecció, el Crist va donar l'Esperit Sant als apòstols i els atorgà el seu poder diví de perdonar els pecats» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 976)

Altres comentaris

MISSA DE LA VIGÍLIA (Jn 7,37-39) «Del seu interior brollaran rius d'aigua viva»

Mn. Joan MARTÍNEZ Porcel
(Barcelona, Espanya)

Avui contemplem Jesús en el darrer dia de la festa dels Tabernacles, quan es posà dret i cridà: «Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi, que begui. Perquè diu l'Escriptura: 'Del seu interior brollaran rius d'aigua viva'» (Jn 7,37-38). Es referia a l'Esperit.

La vinguda de l'Esperit és una teofania on el vent i el foc ens recorden la transcendència de Déu. Després de rebre l'Esperit, els deixebles parlen sense por. En l'Eucaristia de la vigília veiem que l'Esperit és un "riu d'aigua viva en el nostre interior", com ho fou en l'interior de Jesús; i alhora descobrim que també, en l'Església, és l'Esperit qui infon la vida veritable. Habitualment ens referim a la tasca de l'Esperit a un

nivell individual, en canvi avui la paraula de Déu remarca la seva acció en la comunitat cristiana: «L'Esperit que havien de rebre els que creurien en Ell» (Jn 7,39). L'Esperit constitueix la unitat ferma i sòlida que transforma la comunitat en un sol cos, que és el mateix cos de Crist. Per altra banda, ell mateix és l'origen de la diversitat de dons i carismes que ens fan a tots i a cadascú diferents.

La unitat és signe clar de la presència de l'Esperit en les nostres comunitats. El més important de l'Església no es veu, i és precisament la presència de l'Esperit que li dóna vida. Quan mirem l'Església només amb ulls humans, sense fer-la objecte de fe, ens equivoquem, perquè deixem de percebre en ella la força de l'Esperit. En la normal tensió entre unitat i diversitat, entre església universal i local, entre comunió sobrenatural i comunitat de germans ens cal assaborir la presència del Regne de Déu en la seva Església que fa camí. Com diu l'oració col·lecta de la celebració eucarística de la vigília: «Feu que en mig de la dispersió dels pobles, les llengües dividides s'ajuntin per do del cel en l'única confessió del vostre nom».

És ara el moment de demanar al Senyor que sapiguem descobrir l'Esperit com a ànima de la nostra ànima i ànima de l'Església.